

**RADA
UNII EUROPEJSKIEJ**

**Bruksela, 19 maja 2014 r.
(OR. en)**

9956/14

**JAI 332
ENFOPOL 138
COTER 34**

NOTA

Od:	Prezydencja
Do:	Komitet Stałych Przedstawicieli / Rada
Nr poprz. dok.:	5643/5/14
Dotyczy:	Projekt zmienionej strategii UE w walce z radykalizacją postaw i werbowaniem terrorystów

1. W dniach 6 i 7 czerwca 2013 r. Rada uzgodniła konkluzje, w których apeluje o aktualizację strategii walki z radykalizacją postaw i werbowaniem terrorystów¹.
2. Następnie w dniu 15 stycznia 2014 r. Komisja przedłożyła komunikat na temat zapobiegania radykalizacji prowadzącej do terroryzmu i brutalnego ekstremizmu².
3. Delegacje omówiły zmieniony projekt strategii UE na posiedzeniu Grupy Roboczej ds. Terroryzmu w dniach 6 marca, 8 kwietnia, 13 maja oraz na wspólnym posiedzeniu Grupy Roboczej ds. Terroryzmu i Grupy Roboczej ds. Terroryzmu (aspekty międzynarodowe) (COTER) w dniu 14 maja, na którym uzgodniono tekst w wersji zamieszczonej w załączniku.
4. Grupa Robocza ds. Terroryzmu odbyła także kilka debat na temat sposobu realizacji bieżącej zmienionej strategii i obecnie opracowuje wytyczne na ten temat.

¹ Dok. 9447/13 JAI 366 ENFOPOL 137 COTER 45.

² Dok. 5451/14 JAI 30 ENFOPOL 5 COTER 3.

5. Na koniec należy zauważyć, że zmodyfikowana strategia komunikowania się z mediami³ nadal ma zastosowanie, pomimo wprowadzenia nowych elementów za pośrednictwem obecnej zmienionej strategii, zwłaszcza jeżeli chodzi o zapobieganie.
6. W związku z tym Coreper jest proszony o wyrażenie zgody na wyżej wymieniony projekt zmienionej strategii UE i o przedłożenie go Radzie do zatwierdzenia.

³ Dok. 5469/3/07 REV 3 ENFOPOL 8 COTER 3 CATS 23 COPS 22 EU RESTRICTED.

Projekt zmienionej unijnej strategii walki z radykalizacją postaw i werbowaniem terrorystów

1. Terroryzm stanowi zagrożenie dla wszystkich państw i wszystkich ludzi. Poważnie zagraża on bezpieczeństwu Unii Europejskiej oraz życiu jej obywateli i mieszkańców. UE jest zdeterminowana, by podjąć działania przeciwko terroryzmowi we wszystkich jego postaciach oraz przeciwko radykalizacji postaw i werbowaniu terrorystów.
2. Aby ulepszyć nasze polityki zapobiegania radykalizacji postaw i werbowaniu terrorystów, w roku 2005 zostały przyjęte strategia i plan działania. Strategię zaktualizowano w listopadzie 2008 roku. W następstwie dyskusji na forum Rady w marcu 2013 roku na temat zmiany unijnej strategii walki z radykalizacją postaw i werbowaniem terrorystów, w dniach 6 i 7 czerwca 2013 r. Rada uzgodniła konkluzje, w których apeluje o aktualizację tej strategii. Następnie w dniu 15 stycznia 2014 r. Komisja przedłożyła komunikat na temat zapobiegania radykalizacji prowadzącej do terroryzmu i brutalnego ekstremizmu, którego treść uwzględniono w bieżącym dokumencie.
3. W strategii tej przedstawia się w zarysie sposób, w jaki Unia i państwa członkowskie będą zwalczać radykalizację postaw i werbowanie terrorystów w obliczu zmieniającego się charakteru zagrożenia i coraz lepszego zrozumienia przez nas radykalizacji postaw i werbowania terrorystów w ciągu ostatnich pięciu lat.
4. Jest ona częścią szerszej strategii i planu działania UE w dziedzinie walki z terroryzmem zaaprobowanych przez Radę Europejską w 2005 roku. W tych ramach ma ona na celu konfrontację radykalizacji postaw prowadzącej do terroryzmu.

Wyzwanie

5. Głównym celem tej strategii powinno być niedopuszczenie do tego, by postawy ludzi ulegały radykalizacji, do werbowania terrorystów oraz niedopuszczenie do pojawienia się nowego pokolenia terrorystów.

6. Aby czynić to skutecznie, musimy przyjąć do wiadomości fakt, że sposoby i schematy radykalizacji postaw i terroryzmu ciągle się zmieniają. Terrorysty, którzy wyrosli na gruncie rodzimym, osoby popierające ekstremistyczne ideologie powiązane z terroryzmem, zagraniczni bojownicy oraz wszelkie inne postaci terroryzmu, a także potencjał internetu i mediów społecznościowych w zakresie mobilizacji i komunikacji stanowią potencjalne kanały, za pośrednictwem których może dojść do radykalizacji postaw i werbowania terrorystów.
7. Istnieje zatem konieczność stałej rewizji priorytetów i pilnowania, by nasze podejście do bezpieczeństwa uwzględniało pojawiające się rodzaje zagrożeń.
8. Wprowadź odpowiedzialność za zwalczanie radykalizacji postaw i werbowania terrorystów spoczywa na państwach członkowskich, ale niniejsza strategia powinna pomóc im w opracowaniu, w stosownych przypadkach, własnych programów i polityk uwzględniających konkretne potrzeby, cele i możliwości każdego państwa członkowskiego. Niezależnie od konkretnego, krajowego charakteru zagrożenia, jakie stanowi radykalizacja postaw i werbowanie terrorystów, działania UE prowadzone w tle mogą jednak stanowić wartość dodaną wobec starań krajowych i lokalnych oraz zapewnić istotną strukturę ramową współpracy przy właściwych reakcjach, jakie należy wywołać w całej UE, a także wymianę właściwych sposobów skutecznej reakcji na zjawisko radykalizacji postaw na szczeblu lokalnym, krajowym, europejskim i międzynarodowym.
9. Doświadczenia z przeszłości pokazały, że skuteczne zwalczanie radykalizacji postaw i werbowania terrorystów wymaga podejścia wyważającego środki ze sfery bezpieczeństwa ze staraniami na rzecz uwzględnienia czynników, które mogą stwarzać środowisko sprzyjające radykalizacji i werbowaniu terrorystów.

Nasze punkty wyjścia

10. Ogólnie biorąc, wyzwaniu, jakie stanowi radykalizacja postaw i werbowanie terrorystów, nie sprostają rządy działające w pojedynkę, lecz we współpracy ze społecznościami, społeczeństwem obywatelskim, organizacjami pozarządowymi i sektorem prywatnym. Wymaga to wspólnych starań na szczeblu lokalnym, regionalnym, krajowym, europejskim i międzynarodowym.
11. Jedną z podstaw naszych prac na rzecz zwalczania radykalizacji postaw i werbowania terrorystów jest pełne poszanowanie praw człowieka i naszych podstawowych wolności. Wszystkie działania muszą być podejmowane przy pełnym poszanowaniu tych podstawowych praw i wolności. Należy koncentrować się na rozwijaniu dialogu, by propagować wzajemną świadomość i zrozumienie. Należy unikać stygmatyzacji jakiegokolwiek konkretnej grupy ludzi.
12. Pozostałe punkty wyjścia to m.in. otwartość i przejrzystość, skuteczność, elastyczność oraz ciągła współpraca krajowa i międzynarodowa.
13. Będziemy cały czas pilnować, by nie zostało podważone poszanowanie praw podstawowych, prawa międzynarodowego i praworządności.

Nasza reakcja

14. Aby walczyć z radykalizacją postaw i werbowaniem terrorystów, postanawiamy m.in.:
 - stwarzać warunki sprzyjające bezpieczeństwu, sprawiedliwości i równym szansom dla wszystkich
 - zadbać o to, by głos większości przeważał nad głosem ekstremistów
 - poprawić jakość informacji przekazywanych przez rządy
 - wspierać przesłania sprzeciwiające się terroryzmowi
 - walczyć z radykalizacją postaw i werbowaniem terrorystów dokonywanymi za pośrednictwem internetu
 - szkolić, budować zdolności i angażować praktyków pierwszego szeregu w odnośnych sektorach
 - wspierać osoby prywatne i społeczeństwo obywatelskie w tworzeniu odporności
 - wspierać inicjatywy polegające na wycofywaniu się z działalności terrorystycznej
 - wspierać dalsze badania nad tendencjami i wyzwaniami odnoszącymi się do radykalizacji postaw i werbowania terrorystów
 - uzgadniać zewnętrzne i wewnętrzne prace nad zwalczaniem radykalizacji postaw.

Stwarzać warunki sprzyjające bezpieczeństwu, sprawiedliwości i równym szansom dla wszystkich

15. Naruszenia praw człowieka mogą powodować żale i stwarzać warunki sprzyjające rozprzestrzenianiu się radykalizacji postaw i werbowaniu terrorystów.
16. Czynniki, które mogą sprzyjać radykalizacji postaw i werbowaniu terrorystów mogą obejmować postrzeganie swojego położenia w różnorodnych aspektach, m.in. – nierówności, marginalizacji, wykluczenia społecznego i trudności w dostępie do dobrej jakości kształcenia. Czynniki te niekoniecznie muszą prowadzić same z siebie do radykalizacji postaw i werbowania terrorystów, ale mogą sprawić, że ekstremistyczne przesłanie popierające terroryzm lub z nim powiązane stanie się bardziej atrakcyjne.
17. Musimy m.in. skupić się na zwalczaniu nierówności i dyskryminacji tam, gdzie one istnieją, wspierając dialog międzykulturowy, ulepszając edukację, by dać możliwości i umożliwić myślenie krytyczne, a także propagując tolerancję i wzajemny szacunek, wymieniając poglądy i przekazując społeczeństwu obywatelskiemu przykłady powodzenia w tych sferach. Praca ta jest istotna i wartościowa sama przez się i nie musi skupiać się wyłącznie i wyraźnie na zwalczaniu radykalizacji postaw czy na terroryzmie.
18. Poza Europą musimy nadal wspierać dobre rządy, praworządność, prawa człowieka, demokrację, edukację, rozwój gospodarczy, reformę sektora bezpieczeństwa i stabilność za pomocą dialogów politycznych i za pośrednictwem naszych programów pomocowych.

Zadbać o to, by głos większości przeważał nad głosem ekstremistów

19. Ekstremistyczne poglądy mogą sprawić, że niektóre osoby zaakceptują przemoc i będą się starały ją usprawiedliwiać. Propaganda ekstremistyczna posługuje się niezwykle prostą retoryką: przedstawia w fałszywym świetle konflikty na świecie, wykorzystując je jako rzekomy dowód na to, że pewnych wartości i wyborów społecznych nie da się ze sobą pogodzić.

20. Musimy podnosić świadomość i podkreślać głos większości, który sprzyja umiarkowaniu i który odrzuca uciekanie się do przemocy. Potrzebujemy nie tylko wzmocnić głosy umiarkowane, lecz także zapewnić, by były one słyszalne. Przesłania te muszą być przekazywane za pośrednictwem odpowiedniej platformy, takiej jak środki masowego przekazu i media społecznościowe, które muszą być wiarygodne dla docelowych odbiorców. Należy wspierać bezpośredni udział społeczeństwa obywatelskiego w propagowaniu umiarkowanej reakcji. Jeżeli chodzi o radykalizację postaw prowadzącą do terroryzmu umotywowanego religijnie, istnieje potrzeba dialogu między organami publicznymi a różnymi grupami społecznymi, kulturowymi i religijnymi lub ich przywódcami.
21. Ponadto musimy nadal czynić starania, by w odpowiednich przypadkach rozwijać pozbawione zabarwienia emocjonalnego słownictwo, tak by nasze przesłania nieopatrnie nie zaostrzały różnic.

Poprawić jakość informacji przekazywanych przez rządy

22. Informacje przekazywane przez rządy nie są jedynie sposobem opisywania decyzji politycznych; są one także mocnym narzędziem wspierania realizacji polityki. Jeżeli polityki nie są skutecznie i sprawnie objaśniane – także tym, którzy mogą łatwo ulegać przekazom osób radykalizujących – ryzykujemy, że poglądy ekstremalne nie napotkają sprzeciwu.
23. Musimy wspierać opracowywanie specjalnie dostosowanych metod przekazu sprzeciwiających się ekstremistycznej ideologii, która popiera terroryzm lub która jest z nim powiązana w internecie lub poza nim. Kluczową kwestią jest posługiwanie się językiem właściwym dla kontekstu i odbiorców, z zastosowaniem szeregu wiarygodnych i właściwych kanałów przekazu, oraz sprzeciwianie się przekazom radykalnym lub ekstremistycznym na platformach, z których najczęściej korzystają osoby najbardziej narażone na ryzyko radykalizacji. W odniesieniu do komunikacji podejście przeznaczone ogólnie dla wszystkich nie będzie działać. Jednocześnie musimy jednak zapewnić spójność, jasność i konsekwencję przekazu na wszystkich poziomach.

24. Ważne jest, by wyraźnie przekazywać, za czym się opowiadamy, nasze własne normy i wartości: prawo międzynarodowe, prawa człowieka i praworządność. Powinniśmy także dążyć do ulepszania przekazywania przez rządy informacji o prowadzonych pracach, np. pomocy humanitarnej i wspieraniu rozwoju. Musimy starać się, by takie przekazy miały znaczenie, by były atrakcyjne i istotne, zwłaszcza dla tych, którzy są najbardziej wrogo nastawieni i czują się najbardziej marginalizowani. Musimy także wyraźnie przedstawiać nasze polityki, strategie i cele, także w kategoriach zwalczania terroryzmu i radykalizacji postaw.
25. Niezwykle ważne jest wykorzystywanie internetu i mediów społecznościowych, zwłaszcza w celu szybkiego reagowania na pojawiające się w sieci treści popierające terroryzm i aby dotrzeć do osób najbardziej podatnych na radykalizujące przesłania. W tym względzie należy wspomagać partnerstwo publiczno-prywatne, by sprostać wyzwaniu, jakie stanowi radykalizacja postaw za pomocą internetu.

Wspierać przesłania sprzeciwiające się terroryzmowi

26. Przesłania alternatywne mają dwojaki cel: przekonanie osób już zaangażowanych w brutalny ekstremizm do porzucenia go, oraz odwodzenie osób przychylnych wobec treści terrorystycznych od aktywnego udziału w działalności terrorystycznej.
27. Powinniśmy wspierać i nagłaśniać przesłania alternatywne przekazywane przez osoby mające lokalne wpływy, w tym przywódców społeczności (w stosownych przypadkach), nauczycieli, rodziny, pracowników działających wśród młodzieży, osób znanych publicznie, myślicieli, uczonych, pracowników naukowo-dydaktycznych, przywódców religijnych, biznesmenów, osobistości ze świata mediów, piosenkarzy, gwiazdy sportu i innych, którzy przewodzą opinii publicznej lub ją kształtują i którzy mogą wystosować pozytywny i wiarygodny przekaz. Powinniśmy zainicjować z tymi osobami przedsięwzięcia na wszystkich poziomach i współpracować z nimi, by dopilnować, aby były odpowiednio uprawnione i wspierane.
28. Do najbardziej efektywnych prac z treściami o alternatywnym przesłaniu należały prace z grupami ofiar terroryzmu; wynikiem tych prac było rzeczywiście głębokie przesłanie. Wiele ofiar terroryzmu wzięło już udział w staraniach prewencyjnych poprzez publiczne programy pomocy; musimy nadal wspierać starania tych grup. Jako świadkowie ludzkich skutków zamachów terrorystycznych ofiary i ich rodziny są najlepiej wyposażone do „odburzania” i delegitymizowania treści przekazów terrorystycznych.

29. W tym względzie można zbadać wiarygodne wypowiedzi np. byłych terrorystów, którzy porzucili przemoc, lub członków ich rodzin. Powinniśmy zbierać i propagować te wypowiedzi, ponieważ są one mocnymi narzędziami sprzeciwu wobec przekazów i postrzeganych ideałów.

Walczyć z radykalizacją postaw i werbowaniem terrorystów dokonywanymi za pośrednictwem internetu

30. Internet i media społecznościowe mogą być wykorzystywane do rozpowszechniania materiałów propagandowych, gromadzenia funduszy, werbowania i porozumiewania się z osobami o podobnych poglądach, lecz także jako wirtualny obóz szkoleniowy, a także jako sposób wymiany umiejętności i wiedzy. Internet to także jednostka transnarodowa, przekraczająca różne jurysdykcje krajowe.
31. Prace nad zwalczaniem radykalizacji postaw i werbowania terrorystów za pośrednictwem internetu są szeroko zakrojone. Obejmują one działania mające na celu zakłócanie wykorzystywania internetu do działań terrorystycznych, ale także inicjatywy sprzeciwiające się przekazowi terrorystycznemu. Część tych prac można wykonywać na szczeblu krajowym lub europejskim, a część mogą wykonywać ludzie i organizacje wywodzące się ze społeczeństwa obywatelskiego, w miarę potrzeby wspomagane. W przypadku gdy treści – w tym materiał umieszczony na serwerach w państwach trzecich – są nielegalne, muszą istnieć procedury szybkiego i skutecznego rozwiązywania tych kwestii. Prace te będą wymagały skutecznego dialogu z sektorem prywatnym, a w szczególności z branżą internetową, nie tylko w Europie, lecz także poza nią. Należy także dołożyć starań, by wykorzystywać internet i media społecznościowe do propagowania przesłań alternatywnych. Wszystkie działania należy prowadzić zgodnie z zasadami praworządności i z pełnym poszanowaniem międzynarodowych przepisów odnoszących się do praw człowieka.
32. Powinniśmy nadal analizować sposoby czynnego zapobiegania radykalizacji postaw i werbowaniu terrorystów za pośrednictwem internetu i mediów społecznościowych. Kwestiami tymi zajmiemy się w ramach dialogów politycznych i zaoferujemy pomoc techniczną, by zachęcić do tego innych spoza Europy.

Szkolić, budować zdolności i angażować praktyków z pierwszego szeregu w odnośnych sektorach

33. Radykalizacja postaw i werbowanie terrorystów są to procesy, w trakcie których opinie lub zachowanie danej osoby ulegną zmianie, często drastycznej. Zmiany te mogą być najbardziej widoczne dla osób najbliższych danej osobie. Oznacza to, że mimo angażowania praktyków z pierwszego szeregu, mogą zaistnieć możliwości interwencji na wczesnym etapie i niedopuszczenia do tego, by osoby narażone na ryzyko zostały wciągnięte do działań związanych z terroryzmem.
34. W wielu sektorach istnieją możliwości zapobieżenia temu, by ludzie popierający terroryzm lub propagujący terroryzm powiązany z ekstremistyczną ideologią stali się terrorystami. Niezwykle ważnym elementem każdego udanego programu zwalczającego radykalizację postaw jest szkolenie nauczycieli, pracowników socjalnych i służby zdrowia, przywódców religijnych, funkcjonariuszy policji w społecznościach oraz personelu więzień i kuratorów. Ci praktycy lub pracownicy pierwszego szeregu mogą rozpoznać oznaki radykalizacji postaw na wczesnym etapie, zatem powinni być świadomi oznak radykalizacji postaw prowadzącej do terroryzmu i je rozumieć.
35. Powinniśmy popierać opracowywanie programów podnoszących świadomość i modułów szkoleniowych przeznaczonych dla konkretnych sektorów, skierowanych do praktyków pierwszego szeregu, by umożliwić im lepsze poznanie radykalizacji postaw i werbowania terrorystów oraz dać im umiejętności do prowadzenia rozmów na pokrewne tematy, jak również pomagać im w udzielaniu wsparcia osobom zagrożonym ryzykiem lub w kierowaniu ich do wyspecjalizowanych profesjonalistów w celu uzyskania dalszej pomocy. Powinniśmy także zadbać o to, by wyciągać wnioski z ich doświadczeń, które to wnioski posłużą za podstawę przyszłej polityki, także za pośrednictwem sieci upowszechniania wiedzy o radykalizacji postaw oraz CEPOL-u.

Wspierać osoby prywatne i społeczeństwo obywatelskie w tworzeniu odporności

36. Rządy potrzebują czynnego udziału partnerów, by zwalczać radykalizację postaw i werbowanie terrorystów. Angażowanie społeczeństwa obywatelskiego i sektora prywatnego może spowodować uruchomienie szeregu narzędzi i zasobów oraz wiedzy, które niekoniecznie są dostępne dla rządów. Szczególnie użytecznym forum w tym względzie jest sieć upowszechniania wiedzy o radykalizacji postaw.
37. Współpraca z sektorem prywatnym i społeczeństwem obywatelskim przy pogłębianiu zaufania i ulepszaniu przejrzystości pomoże uczynić ludzi bardziej odpornymi na ideologię terrorystyczną i mniej podatnymi na radykalizację i werbunek. Udział społeczności powinien być szeroko zakrojony i powinien odzwierciedlać różnorodność danej społeczności.

38. Powinniśmy umożliwić społeczeństwu obywatelskiemu budowanie i wspieranie odporności, by mogło oprzeć się atrakcji terroryzmu i ją odeprzeć. Odporność można budować przez wyposażanie poszczególnych osób oraz społeczeństwa obywatelskiego w umiejętności i zasoby potrzebne do poznania radykalizacji postaw i werbowania terrorystów i do zaradzenia tym zjawiskom. W praktyce może to obejmować np. wsparcie i edukację młodych ludzi, by pomóc im zbudować pozytywne poczucie tożsamości i rozpoznać niebezpieczeństwa przesłania terrorystycznego.
39. Musimy m.in. wspierać kształcenie/szkolenie młodych ludzi, głównie przez szkoły i uniwersytety, w zakresie kwestii dotyczących obywatelstwa, polityki, tolerancji religijnej i narodowej, wartości demokratycznych, różnic kulturowych oraz historycznych konsekwencji przemocy z pobudek narodowych i politycznych. Pracownicy sektora edukacji, przy wsparciu praktyków w terenie, mogliby odegrać istotną rolę przez podnoszenie świadomości kwestii dotyczących terroryzmu oraz rozpoznawanie osób narażonych na ryzyko i udzielanie im wsparcia.

Wspierać inicjatywy wycofywania się z działalności terrorystycznej

40. Podobnie jak istnieją procesy sprawiające, że dana osoba radykalizuje się i ewentualnie może zostać zwerbowana jako terrorysta, istnieją też procesy sprawiające, że dana osoba może wyrzec się przemocy, opuścić grupę lub ruch, lub nawet odrzucić światopogląd popierający lub propagujący ekstremistyczną ideologię związaną z terroryzmem.
41. Państwa członkowskie powinny zastanowić się nad opracowaniem i stworzeniem strategii wycofywania się lub wyjścia dostosowanych do kultury i konkretnego kontekstu. Programy te powinny być regularnie oceniane przez same państwa członkowskie lub partnerów, by zapewnić ich skuteczność.
42. Wymiana optymalnych rozwiązań i doświadczeń na szczeblu europejskim, zwłaszcza uzyskanych za pośrednictwem sieci upowszechniania wiedzy o radykalizacji postaw, może pomóc w opracowaniu nowych programów, zdobywaniu wiedzy i w ponownej integracji byłych terrorystów.

Wspierać dalsze badania nad tendencjami i wyzwaniem odnoszącymi się do radykalizacji postaw i werbowania terrorystów

43. Aby konkretnie i skutecznie reagować na terroryzm, będziemy nadal dążyć do lepszego poznania tego zjawiska we wszystkich jego postaciach oraz w nawiązaniu do roli, jaką odgrywają podmioty biorące udział w tym procesie na szczeblu lokalnym, regionalnym, krajowym, unijnym i międzynarodowym.
44. Oprócz wyspecjalizowanego wkładu wnoszonego przez wszystkie odnośne służby, istnieje duży korpus literatury i badań naukowych, który umożliwił nam cenny wgląd w siły napędowe radykalizacji postaw prowadzącej do terroryzmu, która łączy się z wieloma czynnikami – osobistymi, strukturalnymi, ideologicznymi, politycznymi, społecznymi – które mogą kształtować niepowtarzalną ścieżkę danej osoby w stronę radykalizacji postaw i werbunku do organizacji terrorystycznych.
45. Pomimo tej wiedzy i tych badań pozostaje nadal wiele pytań w obszarach, w których większa ilość dowodów empirycznych i badań byłaby bardzo przydatna i pomogłaby w kształtowaniu przyszłych decyzji politycznych, także w dziedzinie strategii i programów wyjścia.
46. Doradza się przeprowadzanie rozmów z rządami, które stały w obliczu tego problemu, z pracownikami naukowo-dydaktycznymi, praktykami pierwszego szeregu z różnych dziedzin, osobami podatnymi na zagrożenie, byłymi terrorystami, organizacjami pozarządowymi oraz z ofiarami terroryzmu w Europie i w innych rejonach. Wyjątkowo przydatnym forum w tym względzie jest sieć upowszechniania wiedzy o radykalizacji postaw, a także przewidywany „centralny punkt wiedzy”, który mógłby działać jako ogniwo łączące z państwami członkowskimi. Starania państw członkowskich w ramach różnych rodzajów prac to kolejny ważny czynnik; należy je popierać i kontynuować.

Rządy państw członkowskich powinny również starać się wypracować synergii dotyczące większej ilości badań tendencji w radykalizacji postaw oraz oceny obecnych praktyk. Badania prowadzone na szczeblu UE ze wsparciem finansowym ze strony Komisji może dodać wartość do analiz ogólnych tendencji w radykalizacji postaw i ewentualnej reakcji na nią.

Uzgadniać zewnętrzne i wewnętrzne prace nad zwalczaniem radykalizacji postaw

47. Zamachy terrorystyczne planowane na cele w Europie często miały powiązania poza terytorium Europy. Niektóre były planowane w państwach trzecich lub z bezpośrednim udziałem osób z państw trzecich; niektóre były finansowane z zewnątrz; wiele z nich miało miejsce z udziałem osób wyszkolonych poza granicami UE (takich jak zagraniczni bojownicy). Zamachów terrorystycznych poza granicami UE dokonywały także osoby z Europy. Terroryzm krajowy i międzynarodowy często są ze sobą ściśle powiązane.
48. Ideologia wypracowana w państwach trzecich i przesłania transmitowane lub przekazywane do Europy mogą mieć wpływ na radykalizację postaw i werbowanie terrorystów w Europie. Podróże także mogą stanowić część procesu radykalizacji postaw. Znaczna liczba osób, które miały udział w działaniach terrorystycznych, wyjeżdżała poza granice UE, gdzie wywarli na nie wpływ członkowie organizacji terrorystycznych. Istotne jest także wzięcie pod uwagę niniejszej strategii, a także unijnej strategii walki z terroryzmem przy opracowywaniu polityk zarządzania granicami, w tym polityki wizowej, w ramach obecnej struktury prawnej UE.
49. Oprócz podejścia na szczeblu lokalnym, regionalnym, krajowym i europejskim mającym na celu niedopuszczenie do tego, by ludzie popierali terrorystów lub nimi zostawali, potrzebujemy pracować w państwach trzecich i współpracować z nimi. Radykalizacja postaw i werbowanie terrorystów poza granicami UE stanowi takie samo zagrożenie dla obywateli Europy i interesów poza jej granicami, jak i wewnątrz niej. Zatem komponent zewnętrzny jest istotnym elementem naszych prac nad zwalczaniem radykalizacji postaw. Wyzwanie polega na zapewnieniu spójności między naszymi pracami nad zwalczaniem radykalizacji postaw w państwach trzecich a doświadczeniami na miejscu; spójność ta powinna opierać się na praworządności i pełnym poszanowaniu międzynarodowych praw człowieka, zdobytych doświadczeniach i właściwych praktykach, lecz także na działaniach, które nie przyniosły pozytywnych skutków. Aby to zapewnić, konieczne jest udzielanie państwom trzecim wsparcia we wzmacnianiu ich sektora bezpieczeństwa oraz praworządności.

50. W treściach terrorystycznych często przywoływane są kwestie polityki zewnętrznej. W trakcie dialogów politycznych i biorąc udział w organizacjach i forach międzynarodowych, powinniśmy podkreślać nasze strategiczne podejście i odnośne działania takie jak realizacja opracowanej przez ONZ globalnej strategii zwalczania terroryzmu oraz odpowiednich rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ, a także wymieniać się wiedzą praktyczną. Mamy także rolę do odegrania w budowaniu zdolności poza granicami UE, by pomagać państwom trzecim w tworzeniu i realizacji własnych polityk zapobiegania radykalizacji postaw i werbowaniu terrorystów i zwalczania tych zjawisk, oraz w radzeniu sobie z przesłaniami popierającymi terroryzm.
51. Należy popierać – w stosownych przypadkach – podnoszenie świadomości prac nad zwalczaniem radykalizacji postaw w ramach programowania rozwoju na szczeblu danego kraju, oraz uwzględnianie radykalizacji postaw w ogólnej analizie danego kraju dokonywanej jako podstawa programu. Pomogłoby to w skupianiu, w odpowiednich przypadkach, części programów rozwojowych UE na konkretnych obszarach geograficznych / społecznościach, w których radykalizacja postaw i werbowanie terrorystów są mocno skoncentrowane.

Realizacja strategii

52. Nad realizacją niniejszej strategii państwa członkowskie będą pracować samodzielnie i wspólnie, przy wsparciu Koordynatora UE ds. zwalczania terroryzmu, Komisji Europejskiej oraz ESDZ. Zarówno państwa członkowskie, jak i UE powinny także działać razem z m.in. ONZ, Radą Europy, OBWE oraz Globalnym Forum Zwalczania Terroryzmu, by opracowywać przedsięwzięcia z tej sfery poza UE.
53. Walka z radykalizacją postaw i werbowaniem terrorystów to zadanie przede wszystkim państw członkowskich. Problemy radykalizacji postaw i werbowania terrorystów oraz sposoby zwalczania tych zjawisk różnią się istotnie między państwami członkowskimi, lecz istnieje szereg wspólnych elementów i ogólna zgoda co do tego, że musimy współpracować nad zwalczaniem tych zjawisk, także z szeroką gamą podmiotów, takich jak społeczeństwo obywatelskie, sektor prywatny i inne organizacje.

54. Jak wspomniano uprzednio, obecna strategia daje państwom członkowskim możliwość podejmowania na szczeblu krajowym środków opartych na wspólnym rozpoznaniu czynników radykalizacji postaw i werbowania terrorystów oraz zasad i działań służących zwalczaniu tych zjawisk. Państwa te powinny przystąpić do opracowania lub aktualizacji strategii krajowych, uwzględniając własne potrzeby, cele i możliwości, korzystając z własnych doświadczeń i działając na podstawie dostępnej fachowej wiedzy uzyskanej z sieci upowszechniania wiedzy o radykalizacji postaw i z instytucji europejskich.
55. Państwa członkowskie powinny koordynować polityki, wymieniać się – na szczeblu krajowym i europejskim – informacjami i doświadczeniami dotyczącymi starań na rzecz rozwiązania problemu radykalizacji postaw i werbowania terrorystów, wdrażać optymalne rozwiązania i współpracować w opracowywaniu nowych pomysłów.
56. Wymaga to wspólnych starań na szczeblu lokalnym, regionalnym, krajowym, europejskim i międzynarodowym. Inicjatywy poza Europą można podejmować z wykorzystaniem instrumentów, mechanizmów i procesów, które UE ustanowiła z poszczególnymi krajami i organizacjami regionalnymi, w tym poprzez dialog polityczny i programy pomocowe.
57. Odnośne organy przygotowawcze Rady są proszone o podjęcie dalszych działań na rzecz realizacji niniejszej strategii.
-